

Minden mozdulat más jelentéssel bír

Szeged - Kilenc hónapig tanulhatott szakrális templomi táncot Dél-Indiában két diáklány. Állami díjas indiai táncművész óráira jártak, és magukba szívhatták a táncstílus bölcsőjének hangulatát.

Farkas Judit - Délmagyarország napilap - 2011.11.20. 07:31

Könnyed, légiés kézmozdulatok, csörgő a bokán, a hajfonaton. Beszél az erősen kihúzott szem, az arc, minden mozdulat más és más jelentéssel bír. Selyemszáriból szabott színes, különleges fellépőruhában a messzi Dél-India több évezredes szakrális táncát csempészte be két barátnő, [Ádász Mariann](#) és [Berki Éva](#) a szegedi, szecessziós Reök-palota épületébe. Mariann az SZTE Juhász Gyula Pedagógusképző Karán andragógia alapképzésen, Éva az ELTE angol-francia fordító-tolmács mesterképzésén tanul. Ami barátságukon kívül összeköti őket, az az indiai kultúra szeretete – na és az a kilenc hónap, amit a Bharatnatyam templomi tánc bölcsőjében, Dél-Indiában tölthettek.

[Bharatnatyam templomi táncos szegedi lányok. Fotó: delmagyar.hu \(galéria\)](#)

– Nyolc évvel ezelőtt kezdtük el tanulni a Bharatnatyam táncstílust Kiss Tímeánál, majd hat év után Gulyás Ildikónál folytattuk Budapesten – beszélt a kezdetekről Éva. Mariannal már a gimnázium első évében a legjobb barátnők lettek, együtt nézték meg azt az indiai táncelőadást is, amely után végképp beleszerettek az ország kultúrájába. Minden régiónak létezik saját változata a templomi táncon belül, a Bharatnatyam bölcsője Dél-India, ezen belül Chennai. Ildikó segítségével, az Indian Council for Cultural Relations ösztöndíja jóvoltából jutottak ki a nagyvárosba tavaly szeptemberben. – A budapesti tanárunk, [Gulyás Ildikó](#) négy évet tanult Chennai-ban, az ő mesteréhez, Meenakshi Chitharanjan indiai állami díjas táncművészhez utaztunk ki tanulni, nagyon mély érzésű és professzionális táncosnőhöz kerültünk. Bár kint először semmit nem értettünk a táncórákból, rajtunk kívül mindenki helybeli volt, egy orosz lány kivételével – emlékezett az első hetekre Berki Éva.

A legnagyobb különbség az oktatásban: odakint nem mutatják meg a mozdulatokat. – A tanár ül egy helyben, és tamilul beszél, amit szintén nem értettünk. Indiában körülbelül ötéves korban kezdik a lányok tanulni ezt a táncot, így az alapokat nagyon hamar elsajátítják – magyarázta Mariann. – Elég, ha a tanár elmondja a ritmusképletet, ez alapján tudják, mit kell táncolni. Bennünk mindez a 9. hónap táján kezdett kiforrni, ám a vége felé már többször előfordult, hogy mi mutathattunk meg a többieknek egy-egy mozdulatsort. Nem volt könnyű dolguk, mert ez a tánc színház is egyben. Teljesen át kell lényegülni, ám egy percen belül olykor 4-5 szerepet is el kell táncolni, így nagy összpontosítást, figyelmet igényel. Éva és Mariann tanára, az 56 év körüli nő olyan elemi erővel tudta átadni az arckifejezésével, a mozdulataival az érzelmeket, hogy amikor fiatal kislányt játszott, 15 évesnek tűnt – amikor démont, akkor pedig ijesztő volt.

Meglepő segítőkészség

A két lány szinte már meglepő segítőkészséget tapasztalt a helybeliek részéről. – Amikor elmentünk bankszámlát nyitni, rögtön a fiók igazgatójához irányítottak minket. Az idősebb bácsi kérdezgetett minket, miért jöttünk az országba, és meglepődött, amikor megtudta: az indiai kultúrát tanulni. Mindig ellátott minket jó tanácsokkal, próbált nekünk olcsóbb lakást szerezni, előadásokra vitt minket és megnézte a mi előadásainkat. A védőszárnyai alá vett minket, és több ilyen eset is volt – idézte fel Éva. Hozzátette: nagy dolog az indiaiak számára, ha a nyugati ember az ő kultúrájukra kíváncsi. Azért is tisztelet övezi őket, mert fehér a bőrük, amire az indiai nők nagy része vágyik. Folyamatosan fehéritik a bőrüket különböző eljárásokkal.

[Bharatnatyam templomi táncos szegedi lányok. Fotó: delmagyar.hu \(galéria\)](#)

Mindketten hangsúlyozták: a tudásukhoz nagyon sokat hoztáttek, hogy a táncstílus bölcsőjében tanulhattak. Így jobban megérthették azt a komoly filozófiai és kulturális hátteret, amely e tánc mögött áll.

– A bájosság mindent áthat Indiában: benne van az emberek mozgásában, a nők járásában, a tánc szinte adódik mindebből. A saját kultúrájukat sokkal jobban őrzik, mint mi Európában. A mai napig élő az évezredes klasszikus zene, tánc. Persze oda is kezd betörni a nyugati kultúra, de a fiatalok is hagyománytisztelők, és minden a vallás körül forog. A legnagyobb a hindu közösség, de élnek a városban keresztények, muszlimok is – mesélte Mariann. A vallás a mindennapi élet része. A templomokban mindig nagyon sokan vannak, a hinduk felkelés után reggel szertartással kezdik a napot, minden fel van szentelve. Még a buszokra is minden nap új virágfüzért tesznek, és felfestik a harmadik szemét. Minden sarkon valamely istenség szentélye áll, amit a kereszténység is kezd átvenni. Sokkal barátságosabb a hangulat, toleránsak az emberek, ám a kasztrendszer talán soha nem tűnik el, hiába törölték el hivatalosan. A szakrális táncokat is elsősorban magasabb kasztbeli lányok tanulják.

Vallási szertartások része volt

A Bharatnatyam táncstílust eredetileg dévadászok – táncosnők – táncolták templomokban, vallási szertartások részeként. A 20. század elején kikerült a színpadra, azóta világszerte hódít. A tánc két részre osztható. Egyik része a tiszta tánc, amely bonyolultabb ritmusképleteket követő lábtechnikára épül, a szem, a kar, a különböző mudrák – kézjelek – harmóniája, összessége. A másik része az abhinaya, ami történet elmesélésére szolgál: általában hindu istenekhez köthető, az adott isten attribútumait, néha romantikus, néha drámai történetét mutatja be.